

[Nina Andersen.]

dels findes der hele det uorganiserede område. Man kan selvfølgelig sige, at det er kvindernes egen skyld, når de har så lave lønninger på det uorganiserede område, men dér spiller naturligvis den almindelige opfattelse, den retningslinje, som lægges, en væsentlig rolle.

Det er min opfattelse, at det er rigtigt at ratificere den foreliggende konvention. Det er ikke en konvention, som vil give resultater i morgen, fordi den bliver ratificeret nu. Det er i og for sig en principerklæring; derefter kommer spørgsmålet om, hvordan man i dette land vil leve op til, at den lovgivende forsamling har udtalt sig til fordel for et princip. Dér har ministeriet givet udtryk for, at man vil udsende en henvendelse til arbejdsmarkedets parter med opfordring til vedkommende lønforhandlinger at tage ligelønsprincippet med i deres betragtninger. I denne forbindelse agter regeringen at tilbyde teknisk bistand til undersøgelser og vurderinger af sådanne konkrete spørgsmål, som måtte vise sig betydningsfulde for at fremme forhandlingerne i den henseende. Det er muligt, at dette er tilstrækkelige foranstaltninger; det er endog muligt, at det er bedre end at nedsætte et ligelønsråd, som man har gjort det i Norge. Det er noget, som det er svært at udtale sig om på forhånd. Jeg har bemærket, at Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, som jo dækker et af de områder, hvor der er beskæftiget mange kvinder, ønsker nedsat et ligelønsråd; og jeg ved af egen erfaring fra mine unge dage, at dér kan det være meget svært at få ligelønnen gennemført. Selv oplevede jeg dog også en enkelt gang at blive underbudt af en mand, der ville gå billigere end jeg, så det er ikke altid, at det er kvinderne, der tilbyder sig billigt.

Jeg er som sagt ikke helt sikker på, hvad der er bedst, og jeg vil mene, at det er et af de problemer, som det ville være rimeligt at behandle i et udvalg, ligesom det ville være rart for os dér at få oplysninger om, hvilke muligheder der er for at få konventionen ratificeret for Færøernes og Grønlands vedkommende. Der er både vedrørende denne og konventionen om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv gjort den bemærkning, at man vil

forhandle med myndighederne på Færøerne og ministeriet for Grønland om mulighederne for at ratificere konventionerne også for disse områder.

Konventionen om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv har i og for sig et videre sigte, idet det her drejer sig om arbejdsmarkedet som helhed. Det drejer sig om at bekæmpe enhver forskelsbehandling efter race, hudfarve, køn, religion, politisk synspunkt, national afstamning eller social oprindelse. Den går på én gang langt videre end konventionen vedrørende lige løn og er samtidig et supplement til denne. Det er naturligt, at man i princippet også tilslutter sig, at der ikke skal være forskelsbehandling på de her nævnte områder. Det er ikke, fordi jeg tror, forskelsbehandling finder sted i vidt omfang, men blot det sker i enkelte tilfælde, sætter det straks ondt blod, og mange små ting kan her få urimelige virkninger.

Der er et par ting, som jeg synes man særlig skal lægge mærke til. Man skal lægge mærke til, at der ikke må finde udelukkelse sted af de grunde, der her er nævnt, men der må heller ikke ske nogen fortrinsbehandling. Her vil man naturligvis kunne spørge: er det ikke en fortrinsbehandling, når der f. eks. er en række sociale foranstaltninger for kvinderne på arbejdspladserne? Dette spørgsmål er imidlertid besvaret i konventionens artikel 5, og for øvrigt er det fastlagt, at hvor der er gennemført særlige beskyttelses- eller hjælpeforanstaltninger i henhold til andre Genèvekonventioner, betragtes det ikke som forskelsbehandling.

Der er en anden ting, jeg har lagt mærke til, og som jeg må sige at jeg fryder mig temmelig meget over. I artikel 1, stk. 3, står der:

„I nærværende konventions forstand omfatter udtrykkene „beskæftigelse“ og „erhverv“ adgang til faglig oplæring, adgang til beskæftigelse og til bestemte erhverv samt arbejdsvilkårene.“

Det vil sige, at også den faglige oplæring falder ind herunder, og man vil altså ikke kunne afvise en ung, der søger lære, på grund af køn, race, religion o. s. v. Jeg er også glad ved at se, at det yderligere er understreget, at man ikke har lov til at gennemføre nogen forskelsbehandling ved den arbejdsanvisning, som er underkastet